

Arrest

nr. 127 310 van 23 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BLEUS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er thans in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, geen sprake is van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

1.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hoewel inderdaad uit zowel de vertaling opgesteld door een beëdigd vertaler door verzoeker bijgebracht als uit een tweede vertaling van het Commissariaat-generaal gevoegd bij de nota met toelichtingen van verwerende partij blijkt dat verzoekers naam wel degelijk voorkomt in het neergelegde krantenartikel en de FIR, merkt de Raad op dat deze vaststelling geen afbreuk doet aan het geheel van de vaststellingen van de bestreden beslissing. De motivering dient als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd. Zo blijkt nog uit de bestreden beslissing dat verzoeker geen begin van bewijs aangaande zijn identiteit neerlegt, hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn paspoort waarmee hij reisde, hij een zeer gebrekkige kennis heeft van de FIR die hij ter staving van zijn asielrelaas neerlegt, hij onaannemelijke verklaringen aflegt aangaande de incidenten die tot de valse beschuldiging van 2011 zouden hebben geleid en zijn politieke kennis ruimschoots te kort schiet. Verzoeker slaagt er niet in deze vaststellingen te weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor te bieden. Zo komt verzoeker met de in zijn verzoekschrift ontwikkelde argumentatie aangaande de zogenaamde verwarring met betrekking tot de naam M.T., niet verder dan het opwerpen van gekunstelde post-factum verklaringen om zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen alsnog plausibel te laten overkomen. Tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde verzoeker namelijk eerst dat de klacht werd ingediend door M.T., een vroeger parlamentslid van PML-N. Er werd verzoeker zelfs nog uitdrukkelijk om de volledige naam van M.T. gevraagd werd om dergelijke verwarring te voorkomen, waarop verzoeker bevestigde dat het om M.T.M. ging (zie gehoorverslag van 20 september 2013, 3). Later verklaarde verzoeker echter dat de klacht niet werd ingediend door het vroegere parlamentslid maar wel door een andere M.T.. Nadat hij geconfronteerd wordt met zijn eerdere verklaringen houdt hij het erop dat hij niet weet welke T. de klacht indiende. Ook verzoekers huidige verweer met betrekking tot zijn gebrekkige politieke kennis overtuigt de Raad niet gezien ook hier verzoeker zich wederom baseert op de zogenaamde naamsverwarring die tijdens het interview zou zijn ontstaan. Dat hij overigens niet actief politiek was, maar zijn lidmaatschap van de PML-Q moet gezien worden als een poging bescherming te verkrijgen, neemt de Raad niet aan. Daar verzoeker stelt dat hij in 2007 gered werd door de politieke invloed van Muhiuddin dankzij de sterke positie van PML-Q destijds, zou verzoeker geïnteresseerd mogen zijn in de uitslagen van de PML-Q kandidaten in 2008 zodat hij zich ervan kon vergewissen of de PML-Q hem nog steeds kon beschermen. Verzoeker had echter geen weet of PML-Q zetels veroverde in de parlementen. Verzoeker beperkt zich hier louter tot het vergoelijken van de gedane vaststellingen, zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de desbetreffende verklaringen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor bieden.

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en/of vaagheden verhinderen immers dat er geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop verzoeker zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst baseert. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat wegens de hoge mate van corruptie in Pakistan allerhande documenten tegen betaling kunnen verkregen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten, waaronder ook de fotokopie van de schriftelijke klacht die aanleiding gaf tot het opstellen van de FIR uit 2007 gevoegd bij het verzoekschrift. De Raad wenst in dit verband eveneens de nadruk te leggen op het feit dat, in weerwil met de medewerkingsplicht die op verzoeker rust, verzoeker er niet in slaagt enig bewijs aangaande zijn identiteit neer te leggen en eveneens nalaat aannemelijke verklaringen te geven voor het ontbreken van deze stukken. Bijgevolg slaagt verzoeker er evenmin in aan te tonen dat de neergelegde documenten daadwerkelijk betrekking hebben op hem.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De verwijzing van verzoeker naar de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Pakistan agenten onware klachten accepteren tegen betaling en dat het gebeurt dat de politie zich te buiten gaat aan geweldplegingen, mishandeling, onrechtmatige gevangenneming en buitengerechtelijke moorden, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen

dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

1.3. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de regio af te rekenen heeft met zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld, de situatie in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze pertinente vaststelling weerlegt.

1.4. Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 mei 2014, voert verzoekende partij aan dat er verwarring bestond over de persoon van M.(...)T.(...), en er problemen waren met de vertaling maar deze problemen opgelost werden. Verzoekende partij is het niet eens met de bestreden beslissing en is van oordeel dat het Commissariaat-generaal zeer vlug door de bocht gaat. Zij wijst er op dat haar problemen ernstig zijn aangezien zij een straf heeft gekregen van 25 jaar en zij iedereen heeft achtergelaten.

1.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die de in de beschikking van 15 mei 2014 opgenomen grond ontkrachten. In tegenstelling tot wat zij beweert, met name dat er problemen waren met de vertaling maar deze problemen opgelost werden, blijkt bij nazicht van het gehoorverslag dat er geen vertaalproblemen werden gemeld tijdens het gehoor en dat verzoekende partij op het einde van het gehoor zelfs uitdrukkelijk stelde dat zij de tolk goed had begrepen tijdens het gehoor. Wat betreft de naamsverwarring, heeft de Raad in voormelde beschikking reeds het volgende gesteld: *“Zo komt verzoeker met de in zijn verzoekschrift ontwikkelde argumentatie aangaande de zogenaamde verwarring met betrekking tot de naam M.T., niet verder dan het opwerpen van gekunstelde post-factum verklaringen om zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen alsnog plausibel te laten overkomen. Tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde verzoeker namelijk eerst dat de klacht werd ingediend door M.T., een vroeger parlamentslid van PML-N. Er werd verzoeker zelfs nog uitdrukkelijk om de volledige naam van M.T. gevraagd werd om dergelijke verwarring te voorkomen, waarop verzoeker bevestigde dat het om M.T.M. ging (zie gehoorverslag van 20 september 2013, 3). Later verklaarde verzoeker echter dat de klacht niet werd ingediend door het vroegere parlamentslid maar wel door een andere M.T.. Nadat hij geconfronteerd wordt met zijn eerdere verklaringen houdt hij het erop dat hij niet weet welke T. de klacht indiende.”*

Verzoekende partij gaat er ter terechtzitting aan voorbij dat zij *“geen begin van bewijs aangaande zijn identiteit neerlegt, hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn paspoort waarmee hij reisde, hij een zeer gebrekkige kennis heeft van de FIR die hij ter staving van zijn asielrelaas neerlegt, hij onaannemelijke verklaringen aflegt aangaande de incidenten die tot de valse beschuldiging van 2011 zouden hebben geleid en zijn politieke kennis ruimschoots te kort schiet.”*

Met de loutere bewering dat zij ernstige problemen heeft, veroordeeld is tot 25 jaar gevangenisstraf en iedereen heeft achtergelaten, weerlegt noch ontkracht verzoekende partij de in voormelde beschikking opgenomen grond niet.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS